

Sygn. akt II AKa 102/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2014r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Barbara Lubańska-Mazurkiewicz -spr.

Sędziowie: SA – Mirosława Strzelecka

SA – Maria Żłobińska

Protokolant: – st. sekr. sąd. Anna Grajber

przy udziale Prokuratora Hanny Gorajskiej-Majewskiej

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2014 r.

sprawy B. K.

oskarżonego z art. 55 ust. 3 ustawy z dn. 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 27 stycznia 2014 r. sygn. akt V K 145/13

- utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację obrońcy za oczywiście bezzasadną;

- zwalnia B. K. od uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa;

- zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. J. – Kancelaria Adwokacka w W. 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł., w tym 23% VAT, za obronę z urzędu pełnioną w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

B. K. został oskarżony o to, że:

- w dniu 5 stycznia 2013r. na terenie przejścia granicznego w Ś., wbrew przepisom ustawy, działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste-marihuany w ilości znacznej, poprzez przewiezienie tej substancji w ilości 2484,01 gramów netto samochodem marki O. (...) nr rej. (...) z terytorium N. do P. poprzez przejście graniczne Ś./F.

tj. o przestępstwo z art. 55 ust.1i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie wyrokiem z dnia 27 stycznia 2014 r. sygn. akt V K 145/13:

- B. K. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i 100 (sto) stawek grzywny przyjmując

1 stawkę za równoważną kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych; na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 5 stycznia 2013 r. do dnia 27 stycznia 2014 r.; na podstawie

art.70 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek przez zniszczenie dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych Drz. Nr(...) wykaz nr(...) (...) na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. nakazał zwrócić dowody rzeczowe opisane w wykazie dowodów rzeczowych Drz. (...) wykaz nr (...)i w wykazie dowodów rzeczowych Drz. (...), (...) wykaz (...) B. K. jako osobie uprawnionej; zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. J. Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 885,60 (osiemset osiemdziesiąt pięć 60/100) złotych brutto tytułem udziału w sprawie obrońcy z urzędu; zwolnił oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych i przejął je na rachunek Skarbu Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości **obrońca** B. K..

Wyżej wymienionemu wyrokowi na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., 366 k.p.k., art 410 k.p.k. i art 424 k.p.k., mającą wpływ na treść orzeczenia, polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów i nieuwzględnieniu okoliczności, które przemawiały na korzyść oskarżonego B. K.;

2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku tj. art. 5 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 k.p.k., a polegającą na bezzasadnej odmowie nadania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego B. K., w szczególności w tej części, w której oskarżony wyjaśnił, że nie wiedział o skrytkach znajdujących się w pojeździe marki O. (...) oraz że przedmiotowe środki odurzające znajdowały się w/w pojeździe należącym do oskarżonego bez jego wiedzy i woli;

3. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku tj. 5 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 k.p.k., a polegającym na bezzasadnym uznaniu, iż nie można wykluczyć, że na pakietach z zieleń konopi innych niż włókniste znajdują się ślady genetyczne oskarżonego, w sytuacji gdy biegły w opinii z dnia 1 marca 2013 r. nr (...) nie przedstawił kategoriycznych wniosków, iż zabezpieczony materiał genetyczny należy do oskarżonego B. K., a więc Sąd I instancji nieprawidłowo przyjął, iż zabezpieczone ślady DNA mogą należeć do oskarżonego oraz do osób które mogłyby z nim współdziałać;

4. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku tj. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez ich nie zastosowanie, a w rezultacie nie przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu badania środków odurzających - narkotyków na okoliczność ustalenia czasu kiedy zabezpieczony środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste znaleziony w pojeździe należącym do oskarżonego został wyhodowany i przygotowany do dalszego rozpowszechniania, co pozwoliłoby zweryfikować twierdzenia oskarżonego, z których wynika, iż w/w zieleń konopi innych niż włókniste znajdowało się w pojeździe należącym do B. K. bez jego wiedzy i woli;

5. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia mający wpływ na jego treść, a polegający na bezzasadnym przypisaniu oskarżonemu B. K. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w sytuacji gdy z wyjaśnień oskarżonego oraz zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie wynika, iż zabezpieczony środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste znajdował się w samochodzie O. (...) bez wiedzy i woli oskarżonego, a oskarżony B. K. przebywał poza granicami P. wyłącznie w celach towarzyskich u swojej znajomej zamieszkałej w H..

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o zmianę wyroku Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie, Wydział V Karny, sygn. akt V K 145/13 z dnia 27 stycznia 2014 roku poprzez uniewinnienie oskarżonego B. K..

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy jest oczywiście bezzasadna.

Sąd I instancji nie naruszył wskazanych w środku odwoławczym przepisów postępowania a rozstrzygnięcie swoje oparł na pełnym materiale dowodowym ujawnionym w toku rozprawy głównej. Zebrane w sprawie dowody ocenił nie przekraczając granic swobody, określonej przepisem

art. 7 k.p.k. i bez żadnej wątpliwości uznał winę oskarżonego za udowodnioną. Tym samym dokonał pozbawionych błędów ustaleń faktycznych co do zawinienia oskarżonego w kształcie przypisanym mu zaskarżonym wyrokiem a stanowisko swoje należycie uzasadnił, zgodnie z wymogami art. 424 k.p.k.

Zarzuty z pkt 1 i 2 apelacji sprowadzają się do kwestionowania oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonego, dokonanej przez Sąd orzekający. Trudno jednak doszukać się w uzasadnieniu apelacji powodów dla których skarżący uważa, że Sąd I instancji bezzasadnie odmówił nadania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, co do tego że nie wiedział o skrytkach w swoim samochodzie oraz, co do tego że przedmiotowe środki odurzające znajdowały się w samochodzie bez jego woli i wiedzy. Tymczasem Sąd I instancji dokonał wnikliwej analizy wyjaśnień oskarżonego i pozostałych okoliczności, związanych z miejscem i sposobem umieszczenia marihuany, jak i powodów obserwacji B. K. i zasadnie odmówił temu dowodowi waloru wiarygodności. Przedstawiona przez Sąd orzekający ocena dowodów, w tym w szczególności dowodu z wyjaśnień oskarżonego jest zgodna z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniami wiedzy i zasadami doświadczenia życiowego a twierdzenie oskarżonego, że nie wiedział o skrytkach w swoim samochodzie i umieszczonej w nich marihuanie są niezgodne z zasadami logiki i wręcz naiwne. Odnosząc się do zarzutu z pkt 3 apelacji stwierdzić należy, że niefortunne było stwierdzenie Sądu orzekającego, że nie można wykluczyć, iż w mieszaninie zawierającej DNA kilka osób a ujawnionej na pakietach z suszem znajduje się DNA B. K.. Okoliczność powyższa nie miała jednak wpływu na treść wyroku, gdyż dowód z badań genetycznych ani nie potwierdził ani nie wykluczył winy oskarżonego a zatem pozostał obojętny dla ustaleń tej kwestii. Odnosząc się do zarzutu z pkt 4 stwierdzić należy, że skarżący nie wykazał możliwości weryfikacji wyjaśnień oskarżonego wnioskowanym dowodem, zaś oskarżonemu nie zarzucono uprawy czy hodowli środka odurzającego a zatem kiedy on został przygotowany do rozpowszechniania nie ma znaczenia w kwestii jego odpowiedzialności. Istotne jest, iż w drodze powrotnej z H. po przekroczeniu granicy z N. ujawniono w specjalnie zamontowanych skrytkach w pojeździe oskarżonego susz roślinny, marihuanę, który nie mógł być w nich umieszczony bez wiedzy i woli B. K.. Stawiając zarzut z pkt 5 obrońca twierdzi, że z wyjaśnień oskarżonego oraz zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że marihuana znalazła się w samochodzie oskarżonego bez jego wiedzy i woli, a B. K. przebywał poza granicami P. wyłącznie w celach towarzyskich u swojej znajomej zamieszkałej w H.. Trudno jednak doszukać się w uzasadnieniu środka odwoławczego wskazania jakiegokolwiek innego dowodu ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, który miałby korespondować z wyjaśnieniami oskarżonego, gdyż takiego dowodu po prostu nie ma.

Sąd Apelacyjny podzielił zatem stanowisko Sądu I instancji w kwestii winy oskarżonego, w kwestii oceny prawnej jego działania jak też co do wymiaru kary. Kara pozbawienia wolności orzeczona została w najniższym ustawowym wymiarze a wraz z orzeczoną grzywną stanowią odpowiednią dla oskarżonego dolegliwość za przypisane przestępstwo.

Mając na uwadze, iż oskarżony nie ma majątku a orzeczono wobec niego karę bezwzględnego pozbawienia wolności, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, a wydatkami obciążył Skarb Państwa. Nadto na wniosek obrońcy zasądził na jego rzecz od Skarbu Państwa koszty nieopłaconej obrony z urzędu w stawce podstawowej, powiększonej o podatek VAT.

Z tych względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.